

'De scheiding was ook een opluchting'

Zijn verhaal

Fred van der Blij (61 verkeerskundig adviseur) heeft op dit moment geen relatie.

„Lucie en ik waren niet bepaald een voor de hand liggend stel. Zij een punkachtige, frisse jonge meid van 24, ik een introverte nerd in pak. We scheidden bijna tien jaar, en onze achtergrond was totaal verschillend. Mijn vader was hoogleraar, Lucie komt uit een achterstandsmilieu. Haar ouders waren zwakbegeerd. Ik had nog nooit een vaste vriendin gehad, Lucie was al twee keer getrouwd geweest.

„Ze was extravert en leergierig. Ze vond het niet leuk dat ze alleen huishoudschool had, en toen ik zei dat het daar niet bij hoefde te blijven, schreef ze zich de volgende dag in voor de avondmavo. Aanvankelijk hadden we geen idee of het echt wat kon worden tussen ons, daarom hebben we onze relatie bijna een jaar geheim gehouden voor onze collega's van de Noord en Zuid-Hollandsche Vervoer Maatschappij, waar we elkaar hadden leerd kennen. Als we na een dagje uit op het station aankwamen, lieten we gauw onze handen los: de buschauffeurs zouden ons kunnen zien...

„Na de geboorte van ons tweede kind raakte Lucie in een depressie. Ze is er weer bovenop gekomen, want ze is een overlevingskunstenaar, maar we hebben moeilijke jaren gehad. Ik heb lang in de 'zorgmodus' gestaan. Zorg voor de kinderen, maar ook voor haar. Toen ze verliefd werd op een andere - getrouwde - man, was ik vooral bezorgd, bijna alsof mijn dochter een verkeerd vriendje had opgeduikeld.

„Een week lang heb ik diep verdriet gehad, maar daarna krabbelde ik langzaam op, al hoopte ik nog een tijd dat we elkaar weer zouden vinden. Ik ben van nature flexibel en oplossingsgericht. En ergens was het ook een opluchting toen we uit elkaar waren. Door het co-ouderschap had ik soms zomaar een avond vrij om naar vrienden te gaan. Lucie en ik hebben nooit ruzie gehad, ik verwijt haar niets. Toen ik jaren na de scheiding een vriendin kreeg, zei Hannah tegen haar, en het klonk bijna dreigend: 'Mijn ouders gaan goed met elkaar om, en dat wil ik graag zo houden'."

Fred van der Blij en Lucie Kessens waren bijna twintig jaar bij elkaar en hebben drie kinderen: Hannah (23), Bram (21) en Maam (18).

10 april 1990
trouwdag Hoorn

'Ik wil voelen hoe alleen wonen is'

Haar verhaal

Lucie Kessens (53, ICT-coördinator speciaal onderwijs) heeft sinds een jaar een relatie met Ferdinand.

„Ik ben opgegroeid in een ‘woonschool’, een wijk met alleen probleemgezinnen. Als enige van het gezin had ik een normale intelligentie, mijn zwakbegaafde ouders waren niet in staat om mij en mijn broers en zussen een veilige jeugd te bieden. Op mijn zestiende greep ik de kans om weg te gaan door te trouwen. Dat eerste huwelijk duurde maar een paar weken. Op mijn negentiende trouwde ik opnieuw en emigreerde naar Australië. Ik had mijn ouders achter me gelaten maar alleen kon ik 't niet, ik had een man naast me nodig, een maatje. Toen ik Fred leerde kennen, was ik pas weer gescheiden. Van meet af aan voelde ik me veilig en vertrouwd met hem. Hij was heel slim, en nogal gesloten. Daar viel ik op. Hij heeft me enorm gestimuleerd om onderwijs te gaan volgen. Hij geloofde in mij. Soms vraag ik me af of ik het zonder hem had gered.

„Zo'n tien jaar geleden brak het me op dat ik nooit zelfstandig, in mijn eentje, mijn leven had geleid. Ik wilde voelen hoe het is om alleen te wonen, zelf te beslissen hoe je je huis inricht, of je aan tafel eet of met het bord op schoot. Toen ik verschrikkelijk verliefd werd op iemand anders, heb ik dat aangegrepen om weg te gaan bij Fred, maar het was niet de eigenlijke reden. Ik heb me naar gevoeld door de scheiding, en nog weleens, maar het kon niet anders. Voor hem heeft er uiteindelijk ook een goede kant aan gezeten. Hij lifte altijd mee op mijn sociale karakter; na onze scheiding is hij zelf contacten gaan maken, is hij initiatiefrijker geworden.

„Fred zal altijd familie blijven. En niet alleen omdat hij de vader van mijn kinderen is. Hij is mijn dierbaarste vriend. Het moet heel pijnlijk zijn als iemand je verlaat voor een ander. Ik heb bewondering voor de manier waarop hij dat gedragen heeft.”

Het levensverhaal van Lucie is opgetekend door Christel Jansen in *De Woonschool* (uitgeverij Balans). Daarin heet ze Suzanne Jonkers. Zie ook suzannejonkers.nl